

## Dážď

V jedno ráno som sa zobudil a bol som najsmutnejší človek na svete. Na tento deň som už čakal veľmi dlho. Netušil som čo ma čaká, ale ten dážď to možno ovplyvní. Je to môj osudový deň.... Bud' sa všetko obráti na zlé alebo zostane také ako bolo doteraz. Mám sa dozvedieť jednu veľmi dôležitú správu. Správa, ktorá mi zmení život. Môj život bol doteraz bezstarostný, plný zážitkov, radosti, splnených snov. Život, ktorý som doteraz žil len s otázkou prečo práve ja? Na túto otázku mi nemohlo odpovedať veľa ľudí. Vedel to len jeden človek, môj doktor. Absolvoval som veľa vyšetrení. Dnes je ten Deň s veľkým D. Mal som ísť k lekárovi, ale až poobede. Takže som chcel ešte prežiť toto doobedie tak, že si splním jeden nesplnený sen, lebo čo ak to už nebudem môcť spraviť, keď sa dozviem výsledky. Dal som si otázku, som tak mladý, mám celý život pred sebou alebo nebude tak dlhý ako som si predstavoval? Prekvapil ma však ten dážď. Môj otec mi vybavil so svojím kamarátom, že si dnes môžem zalietat'. Jeho kamarát vlastní malé lietadlo, bol to jeden z mojich nesplnených snov. Utekal som za otcom sa spýtať či sa bude dať lietať keď prší. Otec sa na mňa pozrel a z jeho pohľadu som sa snažil vyčítať, či sa mi splní jeden z mojich nesplnených snov. Idem zavolať kamarátovi, ako to vyzerá s tvojim lietanim. Ten telefonát sa mi zdal nekonečný. Pochodoval som po izbe ako taký vojak hore , dole už aj mama mi vraví, aby som sa upokojil. Otec skladá telefón a pozerá na mňa, na ten pohľad nezabudnem nikdy, z úst mu vyšlo-budeš lietať, môžeš si to skúsiť aj napriek dažďu. V tom momente som bol tak šťastný, zabudol som aj na to, čo ma čaká poobede. Otec vraví-naraňajkujeme sa a ideme. Tak rýchlo som do seba hodil raňajky a zvolal na otca, poďme už. Sadli sme do auta a už som mal v hlave len to ako si zalietat'. Cesta sa mi zdala taká dlhá, nekonečná. Otca som sa pýtal ako malé dieťa, už sme tam, už tam budeme? Už som zahliadol malé súkromné letisko a tam lietadlo. Stál tam otcov kamarát v pršiplášti, čakal nás. Privítal nás slovami-no ahojte, kde je náš pilot? To myslel mňa, bol som v siedmom nebi, aj keď pršalo, vôbec mi nevadilo, že zmoknem kus. No poď ty pilot so mnou, ide sa. Sadli sme si do lietadla a začal mi vysvetľovať, ktoré gombíky na čo sú a páčky. Keď mi všetko vysvetlil, ide sa na to.Bol som vo vytržení. Vzlietli sme, leteli sme ponad mesto, lesy, rieku, ten pohľad bol neskutočný aj napriek dažďu. Zabudol som na všetko moje momentálne trápenie. Pilot mi vraví, chceš si to skúsiť? Ak môžem, tak áno. Takže som si zalietal, bol to môj splnený sen. Boli sme vo vzduchu asi tak dve hodiny, ktoré prešli veľmi rýchlo. Už sme museli pristáť nechal ma v tom asistovať mu. Keď sme pristáli a vystúpili z lietadla, otec prišiel k nám s dáždnikom a povedal, poďakuj sa ideme, dnes ťa ešte čaká návšteva u doktora, asi si v tom ošiali šťastia na to zabudol. Nezabudol som, pilotovi som poďakoval a nastúpil do auta. Zas sme absolvovali dlhú cestu ako sem, ale teraz bola o niečo dlhšia priamo do ambulancie môjho lekára. Otec sa ma vypytoval aké to bolo hore v lietadle, ja som mu prerozprával, že to bol pre mňa nezabudnuteľný zážitok. Celou cestou sme sa rozprávali stále mi dával otázky, aby mi zamestnal myseľ nech nemyslím na to, čo ma čaká u doktora. Už sme sa blížili k ordinácii na niekoľko posledných minút sme stíchli obidvaja. Videl som na ňom, že aj on je nervózny ako ja, len to chcel predo mnou skryť. Tak ako by sa zmenil môj život, ak by boli výsledky zlé, tak by sa zmenil aj život mojich rodičov, a to som nechcel aby sa oni trápili. Po hlave mi chodili otázky, na ktoré dostanem odpoveď len od doktora. Mám sa dozvedieť či mám chorobu, ktorá ovplyvní môj život alebo nie. Myslel som si, že ten dážď nenaznačuje nič dobré! Chystal som sa aj na to najhoršie. Cesta sa mi zdala veľmi dlhá, nemala konca kraja. Po dlhom čase som v čakárni u lekára. Čakáreň bola plná ľudí. Som v poradí 25, čas išiel veľmi pomaly.

Moja nervozita stúpala. Prechádzal som sa po čakárni a zastavil ma jeden z pacientov. Pustili sme sa do reči. Ukludňovali sme jeden druhého, že všetko dobre dopadne. Aj on čakal na výsledky ako viacerí z nás tam. Po rozhovore som prešiel k oknu, ešte stále prší, po okne stekajú kvapky dažďa. Otvorili sa dvere na ordinácii, vyšla sestrička a zavolała číslo 24, už som bol o chvíľu na rade. Nervozita vo mne stúpala.

Čas išiel pomaly a zas sa otvorili dvere a už prišlo na rad moje číslo 25, vošiel som dnu. Bol som vystrašený a pozrel na doktora, sledoval som jeho pohľad. Z jeho očí sa nedalo nič vyčítať. Povedal: Sadnite si, prosím. Som celý rozklepaný, sadol som si na stoličku. Doktor je ticho, pozerá do papierov a do monitora. Ja som už od nervozity celý bez seba. Doktor pozrel na mňa a povedal, ukludni sa, lebo mi tu skolabuješ. Všetko bude dobre. Ako dobré? Spýtal som sa. Z jeho úst vyšlo. Všetky výsledky máš v poriadku, bol to planý poplach. Vtedy som vyskočil zo stoličky a objal doktora od radosti. Nevedel som čo skôr, či ďakovať, či ho objasť od radosti. Keď som vyšiel z ordinácie vtedy mi prešlo hlavou, že ten dažď bol asi dobré znamenie. Na ten dažď nikdy nezabudnem, bol to ten najkrajší dažď, ktorý mi priniesol dobré správy. Otec ma čakal vonka v čakárni, keď som vyšiel z ordinácie a pozrel na neho hneď videl na mne, že je všetko v poriadku. Bol veľmi šťastný, že všetko dobre dopadlo. Hneď volal domov mame. Tá od šťastia v telefóne plakala a už nás čakala doma. Nasadli sme do auta, cesta domov už teraz netrvala tak dlho ako sem. Prišli sme domov a mama ma čakala so svojou náručou, vyobjímala ma. Povedala, toto oslávime. Išli sme do reštaurácie na večeru. Dali sme si večeru, k tomu šampanské a potom sme išli ešte na zákusok. Naša malá oslava bola super, rozprávali sme sa aký sen by som si chcel teraz splniť. Rozmýšľal som a povedal, že by to mohla byť rodinná dovolenka do Egypta pozrieť pyramídy. Takže sme sa dohodli, že letná dovolenka bude tentokrát tam. Cestou domov z reštaurácie som rodičom povedal, že na tento deň nikdy nezabudnem, bol upršaný, no zároveň na jednej strane som sa trápil kvôli výsledkom, no na druhej strane som bol šťastný za môj splnený sen. Nakoniec všetko dobre dopadlo a teším sa, že ma čaká dlhý život plný zážitkov.

**Meno autora:** Kevin Nociar

**Vek:** 15 rokov

**Kategória:** III.

**Škola:** Súkromná stredná odborná škola, Rimavská Sobota

**Ročník:** prvý

**Pedagóg:** Mgr. Beatrix Barretta